

Ганжело С. М.,

старший викладач кафедри німецької та французької філології
Маріупольського державного університету

ПАРОНОМАЗІЯ ЯК ОДИН ІЗ ПРИЙОМІВ ТРАНСФОРМАЦІЇ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ У НІМЕЦЬКІЙ МОВІ

Анотація. Стаття присвячена дослідженню одного із прийомів оказіонального перетворення фразеологічних одиниць – паронوماзії. Актуальність дослідження визначається необхідністю системного вивчення цього засобу виразності в мові, який забезпечує максимальну дієвість і ефективність того, про що повідомляється.

Відповідно до сучасних тенденцій, у фразеологічній науці під паронوماзією розуміється стилістична фігура, яка полягає у вживанні (контактно або дистанційно) таких слів, які є близькими за звучанням, але мають різні значення, або стилістичний прийом, що полягає в навмисному зближенні слів, які мають звукову схожість.

Оскільки серед лінгвістів немає єдності у визначенні поняття «паронوماзія», у роботі аналізуємо низку дефініцій, які пропонуються відомими вченими.

Зазначено, що явище паронوماзії полягає у звуковій подібності слів, що мають різні морфологічні корені. Лексичні пари в паронوماзії належать до однієї частини мови, виконують у реченні аналогічні синтаксичні функції. Окрім випадкової фонетичної схожості, слова в таких лексичних парах нічого спільного не мають, їх предметно-сміслового віднесеність абсолютна різна.

Також доведено, що паронوماзія має різні експресивні функції, але головне призначення цієї фігури (нерідко іронічної, глузливої) – «загострення складу».

У статті зазначається, що паронوماзія, на відміну від паронімії, не має характеру закономірного й постійного явища. І хоча в мові є чимало подібних у фонетичному відношенні слів, зіставлення їх як лексичних пар є результатом індивідуального сприйняття.

Наведені приклади різноманітних авторських новацій фразеологізмів свідчать про те, що вони є активним і дієвим засобом створення виразності й емоційності, тонкої іронічності, гумористичності та жартівливості, що, поза сумнівом, приваблює читача.

Авторська переробка фразеологізмів, їх трансформація надає їм яскраво вираженої гостроти і новизни. Зміна структури і лексичного складу фразеологічного звороту посилює прагматичну функцію тексту. Трансформація здійснюється з метою експресивної дії на інтелект, емоції та розуміння адресата.

Ключові слова: фразеологічна одиниця, фразеологічна трансформація, паронوماзія, аномінація, паронімія, паронімічна атракція.

Маючи в основі своєї семантики зміст загальновідомої фразеологічної одиниці, кожне з авторських новоутворень фразеологізмів набуває, за задумом автора, додаткових яскраво виражених стилістичних конотацій: гумористичних, комічних, жартівливих та іронічно-гумористичних.

Об'єктом вивчення в нашій роботі є відома ще давнім грекам стилістична фігура *паронوماзія*, ґрунтована на умисному зближенні паронімів.

В останні десятиліття інтерес до вивчення паронوماзії зріс. З'явилася серія робіт, присвячених цьому явищу в німецькій мові (В. Девкін, Л. Яркова, В. Каратюк). Варто зазначити, що паронوماзія, яка веде до створення оказіональних утворень, посідає особливе місце, адже оказіональне паронімічне утворення – маленький витвір, вершина експресії у слові. У своїй непередбачуваності воно не має собі рівних. Це явище влаштує того, хто говорить (пише), тим, що виходить за межі всіх звичайних рамок, порушує автоматизм сприйняття, породжує досить помітні вирази, які звертають на себе увагу.

Отже, **актуальність** наукового дослідження визначається необхідністю системного вивчення цього засобу виразності в мові, що забезпечує максимальну дієвість і ефективність того, про що повідомляється.

Предметом аналізу цієї розвідки є оказіональні утворення, залучені до процесу паронوماзії, коли очікуване в контексті слово замінюється жартівливим оказіоналізмом, навмисно створеним для даного випадку за зразком цього слова. Водночас з'являється деякий шар лексики мовного застосування, загалом набагато значущий, ніж це можна було б припустити. Він посідає певне місце в системі розвитку словникового запасу і повинен враховуватися в описі загальної картини видозміни лексичного складу.

Метою статті є вивчення й опис специфіки паронوماзії в німецькій мові.

Вклад основного матеріалу. По-перше, серед лінгвістів немає єдності у визначенні поняття «паронوماзія». Одні з них вважають паронوماзією об'єднання подібних за звучанням, але різнокореневих слів [1, с. 123]. Інші ширше тлумачать це явище, поширюючи поняття «паронوماзія» на відношення будь-яких подібних за звучанням лексичних одиниць, як споріднених, так і неспоріднених [2, с. 81]. Крім того, у деяких роботах зі стилістики паронوماзія ототожнюється із грою слів. Зрозуміло, що ці переконання мають право на існування, оскільки всі вони висувалися різними науковими школами в різні періоди і мали під собою різні початкові теоретичні положення.

Наприклад, Л. Введенська і Н. Колесніков визначають паронوماзію як стилістичну фігуру, яка полягає «у вживанні (контактно або дистанційно) таких слів, які є близькими за звучанням, але мають різні значення» [3, с. 11–12].

Ю. Бельчиков і Л. Крисін [4, с. 74] розглядають паронوماзію як «стилістичний прийом, який полягає в навмисному зближенні слів, що мають звукову схожість» [5, с. 368]. Обидва дослідники зазначають, що в одному контексті можуть вживатися не лише слова споріднені, схожі за морфологічною структурою, але і слова неспоріднені, випадково схожі, співзвучні.

Варто підкреслити той факт, що паронوماзію використовують у своїх творах поети і письменники, а також журналісти

для посилення виразності своєї мови, тобто паронимазія як стилістичний прийом полягає в комічному або образному зближенні (уживанні) слів-паронімів у рамках певного контексту. А оскільки в одному реченні (зазвичай) задіяні відразу два слова-пароніми, то і прийом іноді називають не просто стилістичною, а бінарною стилістичною фігурою.

Термін «паронимазія» іменують у деяких джерелах анонімацією, тобто ототожнюють їх, пояснюючи це тим, що терміни «паронимазія» і «анонімація» означають те саме, тільки різними мовами: перший термін грецького, а другий – латинського походження. Проте варто розмежовувати ці поняття. Анонімація трактується ширше, це загальна назва для таких явищ, як паронимазія, парехреза, поліптон. Повертаючись до питання про розмежування понять «паронімія» – «паронимазія», зауважимо, що обидва слова є похідними від одного кореня. Але паронімія – це лексико-семантичне явище в системі мови, а пароніми, відповідно, – мовні одиниці. Паронимазія – це, ураховуючи викладені факти, явище стилістики, і пароніми, які зіставляються в певній мовній ситуації, доречно означати як паронимазію (паронимазію). Ці слова є в такому разі паронимазією парами, свідомо конструйовані автором вирази «для створення яскравої, помітної, такої, що діє на нашу уяву, фігури», що легко запам'ятовується [3, с. 12]. Паронімію варто розглядати в широкому сенсі, а пароніми – як співзвучні слова, які можуть змішуватися, помилково вживатися одне замість іншого в рамках певного контексту.

Паронимазію в низці джерел ототожнюють із паронімічною атракцією, розглядаючи останню як явище поетичної мови і допускаючи синонімізацію термінів «паронимазія» і «паронімічна атракція» з огляду на те, що термінологічна впорядкованість ще не досягнута [6, с. 133].

Існує також думка, що паронимазія – це свідоме вживання в порівняно вузькому контексті (зазвичай у межах однієї фрази) співзвучних слів, одна з ефективних форм вигостреного, загостреного складу. Співзвуччя служить тут своєрідною «магнітною» силою взаємного тяжіння цих слів, між якими можуть виникати гнучкі і влучно схоплені смислові зв'язки і відношення. Паронимазія має різні експресивні функції. Головне призначення цієї фігури (нерідко іронічної, глузливої) – «загострення складу» [2, с. 82].

Паронімічні заміни обумовлюють асоціативний паралелізм сприйняття фоносемантик, коли лексема, що «замінює», вводиться у фразеологізований контекст уживання лексеми, що «заміщується».

Паронимазію можна назвати також звуковою метафорою, за якої ідея звукового зближення слів поширюється на семантику і веде їх до смислового зближення. Виникають нові несподівані умовно-асоціативні образи.

Підкреслимо, що явище паронимазії полягає у звуковій подібності слів, що мають різні морфологічні корені. Лексичні пари в паронимазії належать до однієї частини мови, виконують в реченні аналогічні синтаксичні функції. Окрім випадкової фонетичної схожості, слова в таких лексичних парах нічого спільного не мають, їх предметно-смислова віднесеність абсолютно різна [7, с. 52]. Це фігура мови, що полягає в комічному або образному зближенні паронімів, у стилістичному використанні звукової подібності слів.

Нерідко за допомогою паронімів висміюються людські вади:

1) дурість, жадність : *Torheit ist die schwerste Krankheit* («Дурість – важка хвороба»); *Breites Stirn und wenig Hirn* («Широкий лоб і мало розуму» / «Голова з козуб, а розуму ні крихти»); *Des Geizes Schlund ist ohne Grund* («У жадності утроба бездонна»); *Dummheit und Stolz wachsen auf einem Holz* («Дурість і гордіня ростуть на одному дереві» / «Гордіня – дурості сусід»);

2) лінь: *Faul kriegt wenig ins Maul* («Ледачому мало в рот потрапляє» / «Хочеш їсти калачі – не лежи на печі»); *Fleiß bringt Brot, Faulheit Not* («Завзятість приносить хліб, а лінь – нужду» / «Праця годує, а лінь псує»); *Fleißige Hand erwirbt, faule Hand verdirbt* («Старанна (працелюбна) рука добуває, ледача рука псує» / «Праця людину годує, а лінь псує»);

3) заздрість: *Hass und Neid bringen viel Leid* («Ненависть і заздрість приносять багато страждань» / «Заздрісний по чужому щастю сохне»); *Wer neidet, der leidet* («Хто заздрить, той страждає» / «Заздрісного і сон не бере»);

4) хвалькуватість: *Großer Prahler, schlechter Zahler* («Великий хвалько погано платить»);

5) саркастично викриваються бідність і багатство: *Arme haben Kinder, Reiche haben Rinder* («У бідняків діти, у багатців худоба» / «У багатого телята, а у бідного хлопці»); *Armufindet alle Wege und Stege* («Нужда знаходить усі дороги і стежини» / «Голота на вигадки хитра»); *In der Not backt man aus Steinen Brot* («За нужди і з каменів хліб печуть»); *In der Not schmeckt jedes Brot* («У нужді будь-який хліб смачний» / «Голодному і вода, що яйце, смачна»);

6) згубні схильності до алкоголю: *Die Karte und die Kanne macht manchen zum armen Manne* («Карти і глек перетворюють деяких на бідняків»); *Ist der Wein im Manne, ist der Verstand in der Kanne* («Коли вино в людині, то розум його у глеку» / «Вип'єш багато вина, так зменшиться розум»); *Volle Flaschen machen leere Taschen* («Повні пляшки спустошують кишені») [8].

Зазвичай паронимазія розглядається як зв'язок між існуючими номінаціями. Найбільш складним і найменш передбачуваним, тому особливо ефективним, є такий спосіб побудови паронимазії, як словотворення. Варто зазначити, що словотворчий паронім виникає на базі часткової звукової подібності: мотивуючим стимулом стає звучання, акустична сторона слова.

Паронимазія може виникати завдяки схожості звучання слів, наприклад: *“Vanschon, dennschon”*. Гумористичний ефект побудований на обігранні близьких за звучанням слів *van* (Peugeot 806 Van) / *wenn*. Ця фраза порівнюється з мовним зворотом *“Wennschon, dennschon”* (Жити на всю котушку).

Наведемо ще один приклад: *“EILE mit WEILE”*. *Eile* та *Weile* звучать майже однаково. Відмінність полягає лише в першій букві. Це паронимазія, яка об'єднує подібні слова в реченні, хоча вони за значенням та походженням не споріднені одне з одним. Обидва іменники взаємно виключаються, тому що той, хто перебуває, не може одночасно поспішати. Отже маємо справу зі стилістичним прийомом оксмороном [9].

Цитата *“Das Volk der RICHTER UND HENKER”* (похідна – *“Das Volk der DICHTER UND DENKER”*) належить австрійському письменникові Карлу Краусу. У цьому прикладі пов'язані складні пари слів. Уже у XX ст. цей вислів уживається, щоби згадувати про епохи класицизму та романтизму. Письменник К. Краус змінює зміст і вживає подібні поняття *Richter* та *Henker* зі значенням епохи суддів і катів. Так дотепна паронимазія часто викликає веселий ефект. Передусім тоді, коли мета полягає в тому, щоб пояснити сенс [9].

Ще раз наголосимо, що лексичні пари за паронимазії, як і за паронімії, належать до однієї частини мови, виконують у реченні аналогічні синтаксичні функції. У таких слів можуть бути однакові префікси, суфікси, закінчення, але корені в них завжди різні. Крім випадкової фонетичної подібності, слова в подібних лексичних парах нічого спільного не мають, їхнє предметно-означальне співвідношення зовсім різне. Паронимазія, на відміну від паронімії, не має характеру закономірного й постійного явища. І хоча в мові є чимало подібних у фонетичному відношенні слів, зіставлення їх як лексичних пар є результатом індивідуального сприйняття.

Пароніми, які зіставляються в певній мовній ситуації, доречно означати як паронимазію (паронимазія), вони є в цьому разі паронимазічними парами, свідомо конструйованими автором «для створення яскравої, такої, що діє на нашу уяву, фігури», що легко запам'ятовується. Водночас паронімію варто розглядати в широкому сенсі, а пароніми – як співзвучні слова, які можуть змішуватися, помилково вживатися одне замість іншого в рамках певного контексту.

Наведені приклади різноманітних авторських новацій фразеологізмів свідчать про те, що вони є активним і дієвим засобом створення виразності й емоційності, тонкої іронічності, гумористичності й жартирливості, що, поза сумнівом, приваблює читача.

Авторська переробка фразеологізмів, їх трансформація надає їм яскраво вираженої гостроти і новизни. Трансформовані фразеологічні одиниці допомагають швидше встановити контакт із читачем, якого вабить виразність і образність, що містяться у трансформі. Зміна структури і лексичного складу фразеологічного звороту посилює прагматичну функцію тексту. Трансформація здійснюється з метою експресивної дії на інтелект, емоції та розуміння адресата.

Подальшої розробки заслуговує питання про різновиди паронимазії з метою встановлення функціонально-стильових особливостей дискурсу сучасної преси, а також процесів, що відбуваються в ньому.

Література:

1. Гридина Т. Языковая игра: стереотип и творчество. Екатеринбург, 1996. 214 с.
2. Щербина А. О некоторых приемах «заострения» слога. *Русский язык в школе*. Москва, 1975. № 3. С. 80–83.
3. Введенская Л. Учебный словарь паронимов русского языка. Ростов-на-Дону : Издательский центр «МарТ» ; Феникс, 2010. 192 с.
4. Крысин Л. Современный русский язык. Лексическая семантика. Лексикология. Фразеология. Лексикография : учебное пособие для студентов филологических факультетов высших учебных заведений. Москва : Академия, 2007. 240 с.
5. Лингвистический энциклопедический словарь / гл. ред. В. Ярцева. 2-е изд., доп. Москва : Большая рос. энцикл., 2002. 709 с.
6. Григорьев В. Паронимическая аттракция в русской поэзии XX в. *Сборник докладов и сообщений лингвистического общества*. Калинин : Изд-во ун-та, 1975. Т. 5. С. 131–164.
7. Голуб И. Стилистика русского языка. Москва : Айрис-пресс, 2003. 448 с.
8. Немские пословицы. URL: <https://www.deutsch-sprechen.ru>
9. Стилистичні засоби німецької мови. URL: <https://uni-24.de/was-ist-eine-paronomasie-beispiele-wirkung-erklarung/>.

Ganzhelo S. Paronomasia as a means of transformation of phraseological units in the German language

Summary. The article describes one of the techniques of occasional transformation of phraseological units known as paronomasia. The relevance of the study is determined by the need for a comprehensive study of this expressive means of a language, which proves to be the most active, and effective in conveying a thought.

According to the modern trends in phraseology paronomasia is understood as a figure of speech, which means using (in contact or distantly) the words which are similar in sound but have different meanings, or a stylistic device that suggests drawing together the words that sound similarly.

As there is no unanimity among linguists in defining paronomasia, a number of definitions offered by well-known scientists have been analyzed in the study.

The study reveals that the phenomenon of paronomasia is based on the sound similarity of words with different morphological roots. Lexical pairs in paronomasia belong to the same part of speech, perform the same syntactic function in a sentence. Except for the accidental phonetic similarity words in these lexical pairs have nothing in common their subject and semantic proximity being quite different.

It has been found that paronomasia has different expressive functions, but the main purpose of this figure (often ironic, sarcastic) is “the structure intensification”.

The paper shows that paronomasia unlike paronymy is not characterized as a natural or permanent phenomenon. Although there are a lot of words in a language that show phonetic similarity, associating them as lexical pairs is the result of individual perception.

The examples of a variety of author's phraseological innovations provided in the study demonstrate that they are active and effective means of creating expressional and emotional intensity, subtle irony, humor and jokiness that undoubtedly attract the reader.

The author's transformation of phraseological units results in their becoming strikingly keen and original. Changes in the structure and lexical composition of a phraseological unit intensify the pragmatic function of the text. The transformation aims to exercise an expressive effect on the intellect, emotions and understanding of the addressee.

Key words: phraseological unit, phraseological transformation, paronomasia, annomination, paronymy, paronymic attraction.

МІЖНАРОДНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

НАУКОВИЙ ВІСНИК
МІЖНАРОДНОГО
ГУМАНІТАРНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Серія:
ФІЛОЛОГІЯ

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ

Випуск 43 том 2

Видавничий дім
«Гельветика»
2019

Збірник включено до Переліку наукових фахових видань України
відповідно до наказу Міністерства освіти і науки України № 455 від 15.04.2014 р.

Журнал включено до міжнародної наукометричної бази
Index Copernicus International (Республіка Польща)

Серію засновано у 2010 р.

Засновник – Міжнародний гуманітарний університет

Друкується за рішенням Вченої ради Міжнародного гуманітарного університету
протокол 2 від 20.12.2019 р.

Видавнича рада:

С.В. Ківалов, акад. АПН і НАПрН України, д-р юрид. наук, проф. – голова ради; **А.Ф. Крижановський**, член-кореспондент НАПрН України, д-р юрид. наук, проф. – заступник голови ради; **М.П. Коваленко**, д-р фіз.-мат. наук, проф.; **С.А. Андронаті**, акад. НАН України; **О.М. Головченко**, д-р екон. наук, проф.; **М.З. Згуровський**, акад. НАН України, д-р техн. наук, проф.; **В.А. Кухаренко**, д-р філол. наук, проф.; **Г.П. Пекліна**, д. мед. наук, проф.; **О.В. Токарєв**, Засл. діяч мистецтв України.

Головний редактор серії – доктор філологічних наук, професор **В.Я. Мізецька**

Редакційна колегія серії «Філологія»:

О.К. Гадомський, доктор філологічних наук, доктор габлітований гуманітарних наук в області мовознавства, професор (Республіка Польща); **С.В. Голик**, кандидат філологічних наук, доцент; **І.І. Дмитрів**, кандидат філологічних наук; **М.І. Зубов**, доктор філологічних наук; **В.В. Корнешук**, доктор педагогічних наук, професор; **А.П. Ладиненко**, кандидат філологічних наук; **Г.В. Савчук**, кандидат філологічних наук.

Повне або часткове передрукування матеріалів, виданих у збірнику
«Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету»,
допускається лише з письмового дозволу редакції.

При передрукуванні матеріалів посилання на
«Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету» обов'язкове.

Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 16819-5491Р від 10.06.2010

Адреса редакції:

Міжнародний гуманітарний університет, офіс 502,
вул. Фонтанська дорога, 33, м. Одеса, 65009, Україна,
тел. (+38) 099-547-85-90, www.vestnik-philology.mgu.od.ua

© Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету.

Серія: «Філологія», 2019

© Міжнародний гуманітарний університет, 2019

ЗМІСТ

ЛІТЕРАТУРА ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН

<i>Aliyev Loghman</i> CONCEPT OF NATIONAL-MORAL SELF-CONSCIOUSNESS IN EXAMPLES OF ARTISTS (IN THE CONTEXT OF CREATIVE ACTIVITY ALI ILIDIRIMOCHLU).....	4
<i>Aliyeva Narmina</i> THE CONCEPT OF DIVINE LOVE IN THE CREATION OF HASIM BEY SAGIB.....	9
<i>Aliyeva Ruhangiz</i> FOLKLORE AS NATIONAL THOUGHT IN AZERBAIJAN CHILDREN'S LITERATURE (BASED ON MATERIALS FROM THE SECOND HALF OF THE 20 TH CENTURY).....	13
<i>Демірезен І. О.</i> ВИСВІТЛЕННЯ ЖІНОЧОЇ ПРОБЛЕМАТИКИ В ПЕРІОДИЧНИХ ПУБЛІКАЦІЯХ ФАТЬМИ АЛІС ХАНИМ.....	16
<i>Искендерли Р. Б.</i> БАКИНСКИЕ РУКОПИСИ И СТАРОПЕЧАТНЫЕ КНИГИ ШЕМСЕДИНА САМИ.....	21
<i>Karimova Flora</i> SAYYID AZIM SHIRVANI'S IRFANI OPINIONS.....	25
<i>Маммадова Р. И.</i> НАУЧНОЕ НАСЛЕДИЕ АБУ АБДУЛЛАХА МИГДАДА АС-СУЙУРИ АЛ-ХИЛЛИ И ЕГО ТРУД «КАНЗУЛ-ИРФАН».....	28
<i>Могилко Ю. О.</i> КОРЕЙСЬКА ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА КОЛОНІАЛЬНОГО ПЕРІОДУ (НА ПРИКЛАДІ ТВОРЧОСТІ ЧХВЕ НАМ СОНА).....	31
<i>Моргунова О. О.</i> ЖАНРОВА СВОЄРІДНІСТЬ РОМАНІВ «АФРИКАНСЬКОГО ДИПТИХУ» ЖАНА-КРИСТОФА ГРАНЖЕ.....	34
<i>Пшеничная М. С.</i> СИСТЕМА МОТИВОВ И СЮЖЕТНО-КОМПОЗИЦИОННАЯ СТРУКТУРА РОМАНА ДЖ. М. КУТЗЕЕ «ХУДОЖНИК ПЕТЕРБУРГА».....	37
<i>Салимов Ш. А.</i> ЛЮБОВНАЯ ЛИРИКА РУХИ БАГДАДИ.....	41
<i>Safarova Ze. I.</i> THE OPINIONS OF RASUL RZA ON THE AZERBAIJANI LANGUAGE.....	46
<i>Супа Л. М., Ковальчук О. П.</i> МУЗИЧНИЙ ДИСКУРС У НОВЕЛІ ОНОРЕ ДЕ БАЛЬЗАКА «МАССІМІЛЛА ДОНІ».....	49
<i>Сюй Юэ</i> ЭМОЦИОНАЛЬНАЯ ПРИРОДА ЭССЕИСТИКИ БИН СИНЬ.....	53

РОМАНСЬКІ, ГЕРМАНСЬКІ ТА СХІДНІ МОВИ

<i>Vaibakova I. M., Hasko O. L.</i> INVESTIGATING BLENDED LEARNING ENVIRONMENT IN THE CONTEXT OF ESP DISCOURSE TEACHING.....	58
<i>Боднар І. М.</i> МОДЕЛЮВАННЯ НОМІНАТИВНОГО ПОЛЯ КОНЦЕПТОСФЕРИ <i>ОСВІТА</i> В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.....	61
<i>Болдескул С. О.</i> МОДЕЛЬ ТРАДИЦІЙНИХ РОДИННИХ СТОСУНКІВ ТА ЇХ ОБ'ЄКТИВАЦІЯ В КОРЕЙСЬКИХ КАЗКАХ ПРО ДУРНІВ.....	65
<i>Веремчук Е. О.</i> ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ КОГНІТИВНОГО ЗМІСТУ АНГЛІЙСЬКОМОВНОГО КОНЦЕПТУ <i>SPACE/КОСМОС</i>	70
<i>Вільховченко Н. П., Шайнер Г. І.</i> ФАНТАСТИЗМИ ТА ТЕРМІНИ В НАУКОВО-ФАНТАСТИЧНОМУ ТЕКСТІ: ПРИНЦИПИ ВЗАЄМОДІЇ.....	74

<i>Гайдено Ю. О.</i> ФІГУРИ СУМІЖНОСТІ В РОМАНАХ ШАРЛОТТИ БІНГХЕМ	77
<i>Ганжелю С. М.</i> ПАРОНОМАЗІЯ ЯК ОДИН ІЗ ПРИЙОМІВ ТРАНСФОРМАЦІЇ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ У НІМЕЦЬКІЙ МОВІ	82
<i>Григорян Н. Р., Дєміна Н. Е.</i> ЭРИСТИЧЕСКИЕ АРГУМЕНТАТИВНЫЕ ДИАЛОГИЧЕСКИЕ ЕДИНСТВА И ИХ ЭНЕРГЕТИЧЕСКАЯ ВАРИАЦИЯ	85
<i>Гюнайды М. А.</i> СЛОВА, ОБОЗНАЧАЮЩИЕ ЖИВОТНЫХ В ГАГАУЗСКОМ И ТУРЕЦКОМ ЯЗЫКАХ	90
<i>Деде Ю. В.</i> МІТІГАТИВНІ СТРАТЕГІЇ ТА ТАКТИКИ, ЯКИМИ КЕРУЮТЬСЯ ПЕРСОНАЖІ АНГЛОМОВНОГО ХУДОЖНЬОГО ДИСКУРСУ	93
<i>Дудок А. Р.</i> СЕМАНТИКА ОДНОЗНАЧНИХ ТА БАГАТОЗНАЧНИХ ПРЕФІКСАЛЬНИХ ДІЄСЛІВ СУЧАСНОЇ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ	98
<i>Дудок Х. Р.</i> МОРФОЛОГІЧНІ ЗАСОБИ ТВОРЕННЯ ТЕРМІНОСФЕРИ МОБІЛЬНОГО ЗВ'ЯЗКУ	102
<i>Diadachko A. M.</i> R. J. WALLER AND HIS VIEWS ON HUMAN LIFE AND BEING	106
<i>Карпова Д. М.</i> ВАРІАТИВНІСТЬ ЧАСТОТНИХ ХАРАКТЕРИСТИК У МОВЛЕННІ ПРЕДСТАВНИКІВ П'ЯТИ РЕГІОНІВ УЕЛЬСУ	110
<i>Каціон І. О.</i> СПІВІДНОШЕННЯ КОГНІТИВНИХ ОЗНАК ОПОЗИЦІЙНОЇ ПАРИ КОНЦЕПТІВ ЖИТТЯ І СМЕРТЬ У ТУРЕЦЬКІЙ МОВНІЙ КАРТИНІ СВІТУ	114
<i>Киселюк Н. П., Приходько В. Б.</i> РЕАЛІЗАЦІЯ АМБІВАЛЕНТНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ЛЕКСИЧНИХ ОДИНИЦЬ У ПОЛЯРНИХ КОМУНІКАТИВНИХ СИТУАЦІЯХ (НА МАТЕРІАЛІ АНГЛОМОВНОГО ХУДОЖНЬОГО ДИСКУРСУ)	117
<i>Кійко С. В., Пинтюк Є. С.</i> НІМЕЦЬКО-УКРАЇНСЬКИЙ ТЕРМІНОЛОГІЧНИЙ СЛОВНИК АРХІТЕКТУРИ І БУДІВНИЦТВА: ПРИНЦИПИ РОЗРОБКИ Й УКЛАДАННЯ	121
<i>Kozlovskiy V. V.</i> DIE SEMANTISCHE STRUKTUR DES LINGUAKULTURELLEN KONZEPTS (ANHAND DER DEUTSCHEN GEGENWARTSSPRACHE)	126
<i>Костроміна О. В.</i> СОЦІОРЕГІОНАЛЬНІ ПРОСОДИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ МОВЛЕННЕВОЇ ПОВЕДІНКИ АВСТРАЛІЙЦІВ	130
<i>Кременєва Т. В.</i> ФАХОВА МОВА ВИКЛАДАЧА ІНОЗЕМНОЇ МОВИ: ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНІ КОРЕЛЯЦІЇ	134
<i>Кузнєцова І. В., Анисимова В. О.</i> АНТИПРИСЛІВ'Я З ГЕНДЕРНИМ КОМПОНЕНТОМ У СУЧАСНІЙ АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ	138
<i>Кузнєцова І. В., Артеменкова О. К.</i> ЗНАЧЕННЯ ОРНІТОНІМІВ У СКЛАДІ АНГЛОМОВНИХ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ	142
<i>Куц Е. О., Осуховська Г. С.</i> РОЛЬ ОПОЗИЦІЇ «СВІЙ – ЧУЖИЙ» У ФОРМУВАННІ ЕТНІЧНОЇ КАРТИНИ СВІТУ	146
<i>Літвінова М. М., Ігошев К. М.</i> КОНЦЕПТУАЛЬНІ МЕТАФОРИ ТА СТИЛЬ МИСЛЕННЯ БРОМДЕНА В РОМАНІ К. КІЗІ «НАД ЗОЗУЛИНИМ ГНІЗДОМ»	149
<i>Любимова Ю. С.</i> ЗАСОБИ РЕАЛІЗАЦІЇ КАТЕГОРІЇ ОПТАТИВНОСТІ В СУЧАСНІЙ КИТАЙСЬКІЙ МОВІ	154
<i>Маниліч А. В., Бялик В. Д.</i> ОНОМАСІОЛОГІЧНІ ТА СЕМАСІОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ АНГЛОМОВНИХ ПРЕЦЕДЕНТНИХ ІМЕН	158